

Mijn interesse voor vliegers die kunnen worden gekoppeld bestaat al jaren, het fascineert mij! Nadat ik het Japanse boek "Kite trains making" bij "Vlieger-Op" in mijn bezit kreeg, ontstonden er tal van ideeën waarmee ik aan de slag wilde. Het afgebeelde model dat in de wandeling allerlei namen kreeg, zoals "zwaluw" en "snor", betitel ik zelf het liefst als "vogel". Voor zover ik de Japanse beschrijving kan volgen wordt tussen P/P1 en Q/Q1 een geslepen bamboe latje gebruikt waarmee de kromming tot stand kan worden gebracht. Als huidmateriaal werd door de Japanners papier toegepast.

Ik heb gepoogd deze vogel van wat meer duurzaam materiaal te maken. Het formaat uit fig. 1 werd opgebouwd (elk vakje is 5 x 5 cm) met dun spinnakernylon en voor de 2 gekromde stokken werd 2 mm dik glasfiber gebruikt. De 2 x 5 staarten met een breedte van 2 cm en een lengte van 50 cm completeerde de vogel. Als ligger werd eveneens 2 mm glasfiber gebruikt dat met behulp van een kruisstukje een V-stelling heeft. Aan het kruispunt R wordt een enkelvoudige toom bevestigd.

Helaas, het was geen succes, slechts bij een zeer beperkte variatie in windsterkte bleef de vogel in de lucht; de verhouding materiaaloppervlakte/gewicht van het glas-

fiber lag verkeerd. Hierna werden alle maten maal 2 genomen. Deze tweemaal zo grote vogel vliegt reeds bij windkracht 2 doch vouwde weer te snel dubbel wanneer de wind toenam. Toch werden er 5 gebouwd om de koppeling te proberen. Bij zeer geringe wind ging het uitstekend, zodra het windkracht 3/4 werd, werd het een puinhoop.

Tenslotte werd een poging genomen met een formaat dat 1,5 maal werd vergroot. Hierbij werd de beste verhouding tussen spinnakernylon en de 2 mm glasfiberstaf gevonden. Een voordeel hierbij was ook nog dat de 2 vleugels uit één glasfiberstaf konden worden verkregen. De vogel blijft bij een variatie in windsterkte tussen 2 en 4 - mits de wind regelmatig is - gemakkelijk vliegen. Bij de koppeling van een aantal van deze vogels zit het venijn in de staart. Bij onregelmatige wind gaan de laatste vogels van de trein zwaaien. Hiertegen kan binnen grenzen een "pilot" (een vlieger die het eind van de trein onder trek strak houdt) verbetering brengen. Als "pilot" werd een kruisvlieger met staart gebruikt.

Bouwaanwijzingen.

Beide vleugels worden conform de maten (maal 1,5) uitgesneden, met dienverstande dat aan de gekromde zijde van de vleugel (PR en QR) 1 cm extra wordt toegevoegd; hiermee wordt de hoes voor de glasfiberstaf gevormd (fig.2). Voor het lichaam werd een kontrasterende kleur met de vleugels gekozen. Aan de zijden Q1R en P1R wordt eveneens 1 cm toegevoegd (fig.2). De vleugels worden aan het lichaam gestikt. Nu wordt de 1 cm brede rand (P1R en RP met uitzondering van het gedeelte X - X) naar binnen gevouwen en gestikt. Het gedeelte X - X moet nog niet worden gestikt anders is het onmogelijk het glasfiber door de kromming heen te krijgen. Bij de uiteinden P en P1 moet een afsluiting worden gevormd met dienverstande dat een opening aanwezig moet blijven voor het invoegen van de glasfiberstaf. De glasfiberstaf moet aan de uiteinden van een plastic dopje worden voorzien. Doen we dit niet dan steekt het scherpe glasfiber binnen de kortste keren door het spinnaker heen.

Na de behandeling van de vleugelrand P/P1 is het enige verschil met Q/Q1 dat er een kruising met P/P1 moet plaatsvinden. Bij R